

Поискалъ дѣдо да се възкачи по боба на високото небе, но бабата го не пушчала самъ, а искала да вземе и нея съ себе си.

— Какъ ще те взема! отговорилъ зачудено дѣдото.

— И това ли да те науча, отговорила сърдито бабата. Тури ме въ единъ човалъ, улови го съ жѣби и тегли нагорѣ!

Казано и свършено. Пъхналъ дѣдо бабата въ човала, стисналъ го съ жѣби и почналъ да се катери по бобовото стебло къмъ небето. Катерилъ се часъ, два, три, ала небе високо, не се стига. Почине малко, пакъ трѣгне.

Но бабата не търпи, тя иска по-скоро да стигне на небето; затова всѣка минута крѣскала отъ човала: „Ей, дѣдо, наближава ли небесната врата?“ Но дѣдо мълчи и стиска здраво съ жѣби човала.

Покачилъ се дѣдо още малко и бабата отново закрѣскала отъ човала: „Ей, старикъ, кога ще стигнемъ небето?“ Но дѣдо все мълчи и нищо не дума.

Бабата се разсърдила много и взела да рита въ човала и силно да крѣщи: „Дъртако нѣдни! защо мълчишъ като дърво, та не казвашъ наближаваме ли небето!“

Дѣдо поискалъ да успокои бабата, та отворилъ уста да ѝ каже да потърпи още малко, но жѣбитѣ му изтървали човала и тя паднала на земята, та се прѣснала като жаба. А дѣдо отишелъ на небето самъ и отъ тогазъ вече се не върналъ.